

1. Soep voor opa

Dineke beweegt de borstel nog eens goed heen en weer. Voor haar, op de keukenvloer, staat een rijtje schoenen. Ze zucht en blaast een lastige haarpiek opzij. Ze is er warm van geworden. Nog twee ... Dan zijn alle schoenen weer schoon en glimmend. Morgen is het zondag, dan gaan ze naar de kerk, en natuurlijk moet iedereen er dan netjes uitzien.

Brr ... moet je die wind eens horen! Het stormt wel erg hard vandaag. Zelfs de dakpannen klepperen af en toe. Gelukkig dat hun huis onder aan de dijk staat. Die houdt de wind nog een klein beetje tegen.

Zo ... Tevreden kijkt ze naar de rij schoenen. Klaar! Maar nu moet ze nog naar het dorp ... Een beetje ongerust kijkt ze naar het raam, waar een paar dunne takken van de struiken heftig tegenaan zwiepen.

‘Dineke!’ Daar roept moeder al. Ze komt meteen om de hoek van de deur. ‘O, je bent al klaar! Heel goed! Dat ziet er weer netjes uit. De soep is ook klaar, maar ...’ Ze staat even stil en kijkt naar het raam. ‘Er is wel erg veel wind ...’

‘O, maar ik ben niet van suiker, mama!’ lacht Dineke. ‘Ik doe dit toch elke zaterdag!’

‘Ja, dat is zo ...’ Moeder aarzelt. ‘En opa zit er

natuurlijk op te wachten ...' Ze luistert even. De wind komt bulderend om de hoek van de stallen aanjagen, botst met geweld tegen het huis, zodat zelfs de luiken kreunen.

'Weet je wat?' zegt moeder dan. 'Ik roep Leen. Misschien heeft hij wel zin ...'

'Ja maar ...' begint Dineke.

Moeder glimlacht. Ze weet precies wat Dineke wil zeggen. 'Ik weet dat je graag naar opa gaat', onderbreekt ze Dineke, 'maar ik zei toch niet dat jij niet kon gaan? Ik denk alleen dat het beter is om het met z'n tweeën te doen.'

Dineke zegt niets. Met Leen naar opa? Die fietst zo hard, die kan ze niet bijhouden!

Het is alsof moeder precies weet wat ze denkt. 'Ik zal wel zeggen dat hij rustig aan moet doen. Wacht, ik roep hem even.' Ze loopt meteen binnendoor naar achteren.

Dineke zet de mand met borstels en schoensmeer in de kast en gaat haar jas opzoeken.

In de kamer, bij het raam, staat de kleine Hans in de box. Hij begint te lachen als hij Dineke ziet en steekt zijn handjes over de rand.

'Nee, nee, Hansje, dat gaat niet door. Dineke moet weg. Maar als ik terugkom, haal ik je eruit, hoor.' Ze geeft haar broertje een aai over zijn hoofd.

Daar is Leen al. Hij kijkt niet zo vrolijk. 'Wie is er nou

bang voor zo'n beetje wind', moppert hij.

'Niet zeuren, Leen, en doe een beetje rustig aan met fietsen, hè? Ik weet niet ...' Moeder stopt even en luistert. 'Het is toch wel erg stormachtig ...' Ze kijkt uit het raam. In haar handen heeft ze het pannetje soep.

'Zullen jullie heel voorzichtig zijn?'

'Natuurlijk!' zegt Leen en pakt de pan uit haar handen.

'We hebben wel vaker zo'n storm gehad. Daarvoor blijf je toch niet thuis!' Hij kijkt naar zijn zusje. 'Ik kan het anders ook wel alleen!'

Dineke schudt haar hoofd. Niet naar opa op zaterdag? Dat kan niet! Het is altijd zo gezellig bij opa. En als hij dan gaat vertellen over vroeger ... Ze loopt vlug achter Leen aan.

Even later lopen ze allebei met hun fiets op de weg die, schuin omhoog, naar de top van de dijk gaat.

Wat een wind! Dineke is blij dat ze nog vlug haar muts van de kapstok heeft gepakt. Als ze boven op de dijk is, staat ze even stil. O, dit kan ze niet ... De wind blaast haar bijna weer naar beneden! Hoe moeten ze ooit in dit weer naar het dorp fietsen?

Ze ziet dat Leen ook even stilstaat, maar dan toch vlug op zijn fiets springt. Hij vliegt meteen met een flinke vaart vooruit. Dineke begrijpt het al: hij wordt zomaar de goede kant op geblazen. Ze voelt hoe de sterke wind haar bijna omver rukt, maar met een vlugge sprong zit ze ook al op het zadel en ... daar gaat ze!

Het gaat bijna vanzelf. Maar hoe kunnen ze ooit hier tegenin als ze weer terug moeten? Maar vooruit ... Ze zijn onderweg ...

Leen is al een eind vooruit. Ze ziet hem een keer omkijken, even heen en weer slingeren door een rukwind, maar dan gaat het weer de goede kant op.

In de verte ziet ze de eerste huizen van het dorp al. Daar moeten ze zijn. Het rijtje huizen is aan de binnenkant tegen de dijk aan gebouwd. De dakgoot steekt maar een klein eindje boven de dijk uit. Ze lijken zo heerlijk fijn weggekropen achter die dikke dijk.

Opa woont in het zesde huisje. Leen is er al en sjort zijn fiets naar beneden. Dineke stopt en aarzelt. Met alle macht moet ze de fiets vasthouden. Haar jurk fladdert wild om haar benen.

‘Kom je nou?’ roept Leen ongeduldig. Hij kijkt naar boven. ‘O, wacht! Ik kom wel even!’ Hij zet het pannetje soep op de grond en rent de paar treden weer op. ‘Leg die fiets maar plat. Zo, nou waait-ie tenminste niet om ... Kom! Vlug naar binnen! Anders worden we het dorp nog ingeblazen!’

Opa heeft hen al zien aankomen en houdt de deur op een kiertje open.

‘Gauw!’ Leen pakt Dinekes hand en duwt haar naar de deur.

Dineke is zo verbaasd dat ze hem even met grote ogen staat aan te kijken als de deur met een klap achter hen

dichtvalt. Wat stil is het nu ineens ... Buiten raast de wind verder.

'Kinderen!' Opa staat hen even aan te kijken en schudt zijn hoofd. 'Ik had niet gedacht dat jullie nog zouden komen! Dit is toch geen weer om over de dijk te gaan? Hoe hebben jullie dat gedaan? En dan moet je ook nog terug ...' Hij kijkt bezorgd naar het raam.

'We zijn hier vanzelf heen geblazen, opa!' zegt Leen lachend. 'We hoefden niet eens te trappen!'

Opa knikt. 'Ja, dat was prachtig natuurlijk! Dat kan ik begrijpen ... maar terug?'

'U moet toch soep hebben, opa, voor morgen?' vraagt Dineke als ze haar jas uitdoet.

'Ja ... ja ... soep ... Natuurlijk, maar ik had wel een keer zonder gekund, hoor! Tjonge ... Nou ja ... jullie zijn er. De Heere heeft jullie gespaard. Maar de storm is wel heel erg, hoor. Ik hoop dat het goed gaat!'

Hij luistert even naar het geweld buiten en loopt dan naar de hoek van de kamer, waar een fornuis staat. 'Ik heb nog chocolademelk. Die ga ik warm maken. Hebben jullie daar zin in?' Hij kijkt met een lachje even om. Leen wrijft in zijn handen. 'Mmm! Niets is zo lekker als warme chocolademelk in de winter!'

Dineke loopt achter opa aan. 'Ik help u wel even!'

Even later zitten ze met z'n drieën aan de tafel die voor het raam staat. Als ze naar buiten kijken, zien ze alleen de schuine kant van de dijk.

Het is toch wel erg gezellig zo, denkt Dineke. Stel je voor dat ze niet gekomen waren. Dan had opa de hele dag alleen gezeten en morgen was er geen soep geweest ... En opa kan ook niet meer naar de kerk. Dat vindt hij wel erg, maar gelukkig kan hij nog goed lezen en hij heeft veel boeken. 'Dat is mijn schat', heeft hij weleens gezegd.

Moet je die wind toch eens horen ... Dineke kijkt naar de bovenkant van de dijk. Ze heeft nog niemand voorbij zien komen. Alleen dikke wolken, donker en dreigend, jagen in een razende vaart richting het dorp. Daar moeten ze dus straks tegenin fietsen ... Nee, nog niet aan denken ...

Het lijkt wel of opa haar gedachten raden kan. 'Jullie zullen straks helemaal moeten lopen. Maar dat is niet erg, het is niet zo ver en jullie hebben jonge benen. De Heere kan je overal bewaren.'

Hij is even stil en luistert naar de huilende wind.

'Weten jullie dat ik ook een keer zo'n storm heb meegemaakt? Ik zat toen helemaal alleen in een bootje.

Toen ik wegging, leek het allemaal niet zo erg, maar de wind werd steeds sterker en de golven werden steeds hoger, en ik kon bijna niet meer roeien ... Ik wilde wel naar de kant, maar het ging niet. En ik kon me ook niet zomaar laten drijven, want dan zou ik precies de verkeerde kant opgaan en meegesleurd worden. Nee, dat kon ook niet. Toen bleef er maar één ding over. Ik bad:

‘O Heere, help me!’

Opeens zag ik dat schuin voor me een boom in het water viel. De wind blies die boom helemaal plat achterover. En ... ik kon er met een paar slagen dichterbij komen en greep me aan de takken vast. Toen heb ik daar de roeiboot met een touw aan die boom vastgemaakt en ben over die boomstam naar de kant gekropen. Daar was een oud schuurtje dat nog steeds overeind stond. Doornat ben ik daar ingegaan en heb gewacht tot de storm wat minder zou worden. Dat duurde de hele nacht. In de morgen werd het wat rustiger en ben ik weer over de boomstam naar mijn roeiboot gekropen en naar huis geroeid.’

Dineke en Leen hebben gespannen zitten luisteren. Dineke zucht ervan. ‘Waren ze thuis niet erg ongerust?’ vraagt ze dan.

Opa knikt. ‘Natuurlijk, maar ze wisten ook niet waar ze moesten zoeken. Dat kon trouwens ook niet met die storm, en het werd al gauw donker. Maar ik weet nog heel goed dat mijn vader tegen me zei: “En nu gaan we eerst op de knieën en de Heere danken dat je nog leeft. Wat zou er anders gebeurd zijn? Kon je sterven?” Toen heb ik gevoeld hoe ernstig het leven is. Ik kon niet sterven, maar ik leefde nog. Ik was gered, maar ik had nog wat anders nodig.’

Het is even heel stil. Dineke weet wel wat opa bedoelt. Hij praat er zo vaak over: dat hij de Heere zo liefheeft.

Ze kijkt even naar zijn gezicht. Zijn ogen zijn zo ernstig, maar ook zo vriendelijk.

Ineens kijkt hij weer naar buiten. 'Ik denk dat je beter naar huis kunt gaan', zegt hij bezorgd. 'Het is nu nog licht en het regent niet. Maar ik denk wel dat er regen komt. Ik voel het ...' Hij luistert weer. 'Maar ik wil eerst samen bidden of de Heere jullie veilig thuis brengt.'

'Ik ... kan ... dit ... niet', hijgt Dineke als ze weer boven op de dijk komen. Heel in de verte, in de wijde, vlakke polder, kan ze de donkere schaduw van hun boerderij zien. Het lijkt toch wel erg ver weg. Ze houdt de fiets stevig beet en stapje voor stapje probeert ze tegen de woeste windvlagen in vooruit te komen.

'Blijf vlak achter me!' schreeuwde Leen toen ze boven op de dijk kwamen. 'Dat breekt de wind!'

Dat probeert Dineke. Ze loopt helemaal voorover. Toch aardig van Leen om dat te roepen. Hij wil haar echt wel helpen. O nee, weer zo'n hevige windstoot ... Ze wankelt even, staat dan hijgend stil ... Vooruit nu ... ze moet verder ... achter Leen aan. Die loopt ook al bijna krom! Nog even ... Is hun huis al dichterbij? Nee ... daar is het huis van de burens ... daar woont Hennie, haar vriendin. Er is niets te zien. Niemand is buiten. Ze hebben al wel de lamp aan, want het wordt steeds donkerder ... En ... ze voelt spetters op haar wangen! Opa krijgt gelijk. Het begint ook nog te regenen. Nog even ... is daar de afrit?

Ze ziet dat Leen stopt. Hij wijst naar beneden. Moet zij eerst de weg af?

Leen helpt haar de bocht te nemen. De wind komt nu van alle kanten, lijkt het wel.

Daar is hun huis! Staat moeder daar voor het raam?

Wat zal ze ongerust zijn geweest!

Buiten adem komt ze bij de zijdeur. Die gaat meteen open. Zie je wel, moeder stond al op de uitkijk.

'O, gelukkig, daar zijn jullie! Ik had jullie niet moeten laten gaan! Kom gauw binnen!' Ze legt haar arm om Dineke heen. 'Kom!' zegt ze nog eens. 'Wat een weer!' Vader komt ook al naar de deur en pakt de twee fietsen aan.

De deur klapt dicht. Wat stil is het nu ... De bulderende stem van de wind is buitengesloten!

'O, het ging best, hoor!' hoort ze dan de stem van Leen. 'Het was een beetje moeilijker dan anders, maar ik kon best tegen de wind in lopen. En Dineke kwam achter mij aan, dus voor haar was het nog makkelijker ...'